

щищавамъ; но когато иде отъ доброта, тя иде отъ источникъ божественъ заради което лѣсно може да ѝ се прости. Но дѣцата още се разглеждатъ като въвеждаме въ тѣхъ искусствени недостатъци които самѣ тѣ никога нѣмаше да усвоѣтъ и които не сж отъ тѣхната, но отъ нашата възраст; като ги хранимъ съ лжжливи идеи, като ги запознаваме съ нашитѣ насмѣшки, като се радваме безумно когато виждаме у тѣхъ нашитѣ собствени недостатъци: ето кое азъ наричамъ разглеждане на дѣтинството, т. е. да развратишъ още въ самия источникъ едно отъ най хубавитѣ дѣла на създателтъ на природата. Началото на едно разумно въспитание е да опазишъ и да продължишъ колкото е възможно повече дѣтинството у дѣтето.

Не можемъ да откажемъ че днесъ въ въспитанието ние показваме по голѣмо снисхождение и по голѣма слабостъ къмъ дѣцата. Старата домашна дисциплина имаше най вече за цѣль да вселява почитанието; днесъ ние повече се стараемъ да придобиемъ любовта. Добро ли е това, или е лошо? Въпросътъ е единъ отъ най деликатнитѣ. Колкото за мене, азъ мислѣмъ че има нѣщо трогателно въ интимността, довѣрието, свободата които владѣятъ днесъ въ семействата, и вѣрвамъ че нѣкои скептически умове прѣувеличаватъ много, когато притезаватъ че нашитѣ нрави сж по лоши отъ нравитѣ на прадѣдитѣ ни. Въ наше време семейството има единъ твърдѣ силенъ животъ. Ако иерархическото чувство е твърдѣ ослабнжло въ нашитѣ семейства, обичьта е много силна. Ония които би желали да замѣнятъ нашата